

עפ"א 24339/04/18 - אריק אלון נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 24339-04-18 אלון נ' עיריית תל-אביב-יפו

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערער	אריק אלון
	ע"י ב"כ עו"ד איתמר טורס
נגד	עיריית תל-אביב-יפו
משיבה	ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופטת ר' אופיר) מיום 18.2.18 לפיו הורשע המערער בעבירה על פי סעיף 6(ד)(3) לחוק עזר לתל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו) התשמ"ד - 1983 (להלן: "**חוק העזר**") ונגזר עליו קנס בסך 400 ₪.

ב"כ המערער עותר לבית המשפט להעמיד את סכום הקנס על סך 250 ₪ שהוא סכום הקנס המקורי.

הרקע

ביום 18.11.16 ניתן למערער דוח חניה בגין העמדת רכבו בתחום 12 מ' מהצומת. המערער ביקש להישפט והדין נקבע בבית משפט קמא להקראה ביום 5.11.17. המערער לדבריו הודה בעובדות, כפר באשמה וטען, בין היתר, "**לאכיפה סלקטיבית והגנה מן הצדק**".

הדין נקבע לשמיעת הוכחות ביום 18.2.18. במועד זה העידו הפקח, רועי חיים, והמערער. המשיבה הגישה מסמכים שונים: דו"ח החניה, תמונות, פלט דוחות שנערכו במקום בימי שישי ומסמך מדיניות האכיפה בערבי שבת וחג. כן הוגשו מכתב ששלח המערער למשיבה ותשובת המשיבה למכתב, לפיה האכיפה במקום בימי שישי מתבצעת עד השעה 16:00.

להלן בקליפת אגוז טענות המערער

1. שגה בית משפט קמא כאשר התעלם משני ערכי יסוד עליהם מושתתת מערכת המשפט הישראלי - זכות הגישה לערכאות ואמון הציבור במערכת המשפט. זכות הפניה לערכאות גוברת על כל אינטרס

אחר.

2. קביעת גובה הקנס אינה מנדטורית אלא נמצאת בתחום שיקול דעתו של בית המשפט ומן הראוי לקבוע מהן אמות המידה שעל בית המשפט להפעיל בבואו לשיקול את גובה הקנס שיוטל על מי שהורשע.
3. הטלת קנס העולה על קנס המקור על מי שהורשע בביצוע עבירת קנס, משמעה הרתעתו מפניה לערכאות שיפוטיות והרתעתו מלנסות ולהוכיח את צדקתו. משכך, היה על בית משפט קמא להסתפק בהטלת הקנס המקורי על המערער.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שבתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי דין הערעור להידחות.

בישיבת ההקראה הודה המערער כי חנה במקום ובזמן, כמפורט בדוח החניה אולם מאחר והעלה טענות הגנה שונות, נדחה הדיון לשמיעת ראיות. בית משפט קמא נחשף במהלך שמיעת הראיות לעובדות ולנסיבות נוספות שלא צוינו מטבע הדברים בדוח החניה כגון, עברו של המערער והעובדה שבאותו מקום נרשם לו דוח חניה קודם ביום 19.8.16. כמו כן הוגשו מסמכים שונים המלמדים על מדיניות האכיפה של המשיבה בימי שישי וערבי חג הסותרים את דברי המערער בנדון. כן הוגשו על ידי המשיבה תמונות המלמדות, לטענתה ובהסתמך על דברי הפקח, כי רכבו של המערער לא רק שחנה במקום אסור המסומן באדום לבן בצומת, אלא אף היווה הפרעה למעבר כלי רכב במקום והקשה על השתלבותם בתנועה. זאת ועוד, בניגוד לטענת המערער לפיה החניה במקום מותרת בימי שישי משעה 13:00 ואילך, הפקח טען כי המקום נאכף במשך כל היום ואף הוגש מסמך מדיניות האכיפה ופלט הדוחות שנערכו במקום בימי שישי.

המערער לא הרים את הנטל המוטל עליו ולא הצליח להוכיח את טענתו בנוגע לאכיפה בררנית. כידוע, אכיפה חלקית איננה אכיפה בררנית פסולה. כמו כן לא הוכיח המערער את טענתו לפיה הסתמך על דברי פקחים שאמרו לו כי מותר להחנות במקום בימי שישי משעה 13:00. המשיבה לעומת זאת הביאה ראיות שסתרו את דברי המערער בעניין זה.

אין חולק כי זכותו של המערער לפי הוראות סעיף 229 לחסד"פ לבחור להישפט על עבירה מסוג ברירת קנס והוא זכאי לקבל את יומו, הן בבית משפט קמא והן בערכאת הערעור. אף אין חולק על כך שקביעת גובה הקנס במקרה דנן הינה בשיקול דעתו של בית משפט ולא מוטלת עליו חובה לפסוק דווקא סכום שיעלה על סכום הקנס המקורי. סבורתי כי לא זו היתה כוונת בית המשפט בפסק הדין בעפ"א 37261-10-14 דוד נ' עיריית תל אביב.

מאחר וכאמור לעיל, לבית משפט יש שיקול דעת בכל הנוגע לגובה הקנס, הוא רשאי להטיל בהתחשב בנסיבות המקרה ובנסיבותיו האישיות של המערער, גם קנס הגבוה מהקנס המקורי. כאמור, לנאשם יש זכות לבחור להישפט אולם אם הוא בוחר בכך **"נוטל על עצמו סיכוי וסיכון: סיכוי כי יצליח להוכיח את חפותו וימצא חף מפשע וסיכון בכך שיתנהל משפט, על כל הכרוך בכך, לרבות נשיאה בעונש כמתחייב מן החוק..."** (ר' דברי כב' השופט ג'ובראן

ברע"פ 7223/06 מיום 12.9.06) ועל בית המשפט לא מוטלת חובה, כנטען, להטיל עליו דווקא את הקנס המקורי ולא אחר.

במקרה דנן, בהתחשב בנסיבות כפי שפורטו לעיל, לרבות העובדה כי למערער ניתן דוח חניה קודם באותו מקום, הקנס שהוטל על ידי בית משפט קמא הינו מידתי והולם ואין מקום להתערבות ערכאת הערעור בעניין.

אשר על כן, מאחר ולא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בפסק דינו, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, י"ד סיוון תשע"ח, 28 מאי 2018, בהעדר הצדדים.